

# Brev till Selma Lagerlöf från Valborg Olander - 15

Olander, Valborg,

*HS L 1:1*



National Library  
of Sweden

Obs. sista sidan, 204, och särskilt 31

FRA FELICES TESTAMENTE

202-203!

Han teg ett ögonblick, för att kvinnorna skulle hinna tänka över vad han hade sagt.

Ögonblickligen började de ropa:

— Siffrorna, siffrorna!

Sindacon tecknade åt dem att tiga.

— Ni ska tänka på, sade han, att Fra Felice omöjligen kunde veta vilka nummer som kommer ut nästa lördag. Om ni spelar på dessa siffror, så tör ni alla förlora. Och vi har inte råd att bli fattigare, än vi redan är här i Diamante. Jag ber er därför, att ni låter mig förstöra testamentet, utan att någon har sett det.

— Siffrorna, ropade kvinnorna, fram med siffrorna!

— Om jag får förstöra testamentet, sade sindacon, lovar jag er, att de blinda ska få tillbaka sin kyrka.

Det blev tyst på torget. Donna Elisa reste sig från sin stol där inne i rådhusalen och grep med båda händerna om stolkarmen.

— Jag ger er att välja mellan kyrkan och siffrorna, sade sindacon.

— Gud i himlen, suckade donna Elisa, är han en djävul, som frestar fattigt folk på detta sätt?

— Vi har varit fattiga förr, ropade nu en kvinna, vi kan vara fattiga än.

— Vi ska inte välja Barabbas i stället för Kristus, ropade en annan.

Sindacon tog en tändsticksask ur fickan, strök eld på en sticka och förde den långsamt upp till testamentet.

Kvinnorna stodo stilla och läto Fra Felices fem vinnande nummer förintas. De blindas kyrka var räddad.

— Det är ett under, viskade gamla donna Elisa, de tror alla på Fra Felice, och de låter hans nummer brinna! Det är ett under.

\*

Fram på eftermiddagen satt donna Elisa åter i boden vid sin broderbåge. Hon såg gammal ut, där hon satt, och det var något fallfärdigt och brustet över henne. Det var inte

Obs. sid. 202 och

203 ni och er!

205

[6/5-33:  
bil.]

den vanliga donna Elisa man såg där, det var en fattig, åldrig, övergiven kvinna.

Hon drog nålen trögt upp ur tyget, och då hon skulle sätta ner den, var hon långsam och villrådig. Hon hade svårt att hindra, att tårarna föllo ned på broderiet och fördärvade det.

Donna Elisa hade en så stor sorg. I dag hade hon förlorat Gaetano för alltid. Det var inte mer något hopp om att få honom åter.

Helgonen hade gått över på motståndarnas sida. De gjorde under för att hjälpa donna Micaela. Ingen kunde tvivla på att det var ett under, som hade skett. Inte skulle de fattiga kvinnorna i Diamante ha kunnat stå stilla, medan Fra Felices siffror brändes, om de inte hade bundits av ett under.

Det gjorde en stackars människa så gammal och led, detta, att de goda helgonen hjälpte donna Micaela, som inte tyckte om Gaetano.

Det pinglade häftigt i dörrklockan, och donna Elisa reste sig av gammal vana. Det var donna Micaela, som kom. Hon var glad och kom emot donna Elisa med framsträckta händer. Men donna Elisa vände sig bort. Hon kunde inte trycka hennes hand.

Donna Micaela var hänförd.

— Ack, donna Elisa, du har hjälpt min järnväg. Vad ska jag säga? Hur ska jag tacka dig?

— Låt du bli att tacka mig, svägerska!

— Donna Elisa!

— Om helgonen vill ge oss en järnväg, så är det väl därför, att Diamante behöver den, och inte därför, att de älskar dig.

Donna Micaela ryggade tillbaka. Nu äntligen trodde hon sig förstå varför donna Elisa var ond på henne.

— Om Gaetano vore hemma! sade hon. Hon stod och tryckte handen mot hjärtat och jämrade sig. Om Gaetano vore hemma, skulle han inte tillåta dig att vara så grym mot mig.

— Gaetano, skulle inte Gaetano?

— Nej, han skulle inte. Även om du är ond på mig, därför att jag älskade honom, medan min man levde, så skulle du inte våga att förebrå mig det, om han vore hemma.

Donna Elisa drog upp ögonbrynen något litet.

— Du tror, att han skulle förmå mig att tiga med en sådan sak? sade hon, och hennes röst var helt underlig.

— Men, donna Elisa! Donna Micaela kom viskande tätt inpå henne. Det är ju omöjligt, rent omöjligt att inte älska honom. Han är skön, du. Och han betvingar mig, och jag är rädd för honom. Du måste låta mig älska honom.

— Måste jag? Donna Elisa såg ner och talade helt kort och strävt.

Donna Micaela blev utom sig.

— Det är mig han älskar, sade hon. Det är inte Giannita, utan mig. Och du borde betrakta mig som en dotter, du borde hjälpa mig, du borde vara god mot mig. Och i stället står du mig emot. Du är grym mot mig. Du låter mig inte komma till dig och tala om honom. Hur jag längtar och hur jag arbetar, får jag inte säga dig det.

Donna Elisa kunde inte hålla ut längre. Donna Micaela var ju ett riktigt barn, ung och dåraktig och skälvande som ett fågelhjärta. Just en, som man behövde taga vård om. Hon måste slå sina armar om henne.

— Jag visste det ju inte, du stackars dumma barn, sade hon.

H ni  
H ni  
H Ni  
H ni.  
H Ni  
H ni H ni  
H ni  
H ni H ni  
H ni  
H ni  
H ni  
H ni

er H

SJUNDE KAPITLET.

Efter undret.

De blinda sångarnas skrå hade sammanträde i Lucia-kyrkan. Högst uppe i koret bakom altaret sutto trettio gamla blinda män på jesuiterfädernas snidade korstolar. De voro fattiga, de flesta av dem, de flesta hade tiggarpåsen och kryckkäppen vid sidan av sig.

Det rådde allvar och högtidlighet bland de blinda. De visste vad det ville säga att vara medlemmar av detta heliga sångarskrå, av denna härliga gamla Academia.

Nere i kyrkan hördes någon gång ett dämpat buller. Där sutto blindförarna, barn, hundar och gamla gummor, och väntade. Stundom började de unga rasa med varandra och med hundarna, men det blev genast kvävt och nedtystat.

De blinda, som voro trovatores, trädde upp en efter annan och sade fram nya rim.

— Folk, som bor på det heliga Etna, reciterade en av dem, människor, som lever på undrens berg, resen er, skänken er härskarinna en ny prydnad! Hon längtar efter två långa band för att förhöja sin skönhet, två långa, smala band av järn vill hon fästa vid sin mantel. Skänken detta till er härskarinna, och hon ska löna er med rikedom, hon ska ge guld för järn. Otaliga är de skatter, som den mäktiga ska skänka dem, som nu bistår henne.

— En mild undergörare är kommen ibland oss, sade en annan. Han står fattig och obemärkt i den nakna gamla kyrkan. Hans krona är av järnbleck, och hans diamanter är av glas. "Given inte offer till mig, fattige", säger han, "byggen inte tempel åt mig, eländige! För er lycka vill jag verka. Om rikedom strålar ur era hyddor, lyser jag i äkta stenar; om nöden flyktar ~~ur~~ landet, klädas mina fötter i pärlbesatta guldskor."

*Handwritten notes:*  
 "ge" i stället för given o. s. v. ?  
 Duger detta  
 H från  
 "ge" i stället för given o. s. v. ?